

La certesa d'un camí incert.

Un relat de: [bruixeta_lila](#)

Mentre pujava al carro que decidia quin era el seu destí, agafava fort la jaqueta, temia a perdre'n algun trosset, i s'arremangava amunt les mànigues, per subjectar més fort encara la camisa que duia posada. I també es lligava els pantalons amb tot un seguit d'imperdibles, que li havia regalat la mare abans de partir. I les sabates eren recobertes amb fulls de diari, per que així li apretessin més, i li fos més difícil de perdre-les. També es lligava el barret vermell, amb uns clips que li havia comprat l'àvia, quan ella encara era petita. I així, pujant al carro, s'assegurava de tenir-ho tot a punt, sabia que més lluny d'aquelles muntanyes, els jueus eren reclutats, torturats i exterminats com les rates de casa, que li destrossaven la capçalera del llit. I, tota tremolosa, i entre tota aquella munió de gent, subjectava fort la jaqueta, com si fos l'última vegada que, retenint un petit instant, pogués abrigar-se les mans.